

štriku.« Verjetno sem, kot bi rekel Iztok Mlakar, pogledala malo »bjondasto«, pa se je še nekoliko dopolnil: »Veliko sem jih videl, ki so ponoči s soplezalkami hodili iz sten, pa sem si rekel, da tako dober ne bom nikoli.« Razlagajte si, kakor si hočete ...

No, tudi brez ženske »na štriku« je bil Peterlin očitno dovolj dober, da je s svojimi vzponi naslednikom pokazal, kje vse je mogoče plezati. Lukežev led se zarezuje poševno na levo v vznožje osrednjega dela Loške stene, levo od Zelenih slapov. Začetek je najbolj strm in ponuja več variant, v dobrih zimah je mogoč direkten vstop po sveči. Nadaljevanje ima bolj ali manj enako-

meren naklon, ki ga občasno prekinajo strmejši odstavki, na koncu pa imamo opravka s položnejšo grapo. Dolžina je kar spoštljiva, zato slap marsikomu pomeni pravo ledno turo.

Ocena: III-/4-5, 85°/65°-75°, 250 m

Dostop: Od gostišča Mangart v Zgornjem Logu na desno čez most in po travniku navzgor v gozd; po lovski poti in pred pravim vstopom čez ponekod strme ledne vesine pod slap (30 minut).

Sestop: Z vrha na desno navzdol med drevesi in po rušnatem pobočju v grapo, ki pripelje k vstopu (1 ura).

Vodniška literatura: Kresal, G., Julijske Alpe. Plezalni vodnik po zaledenelih slapovih in kombiniranih snežno-lednih smereh. Ljubljana: PD Ljubljana Matica, 1995; Savenc, F. in drugi. Zaledeneli slapovi. Ljubljana: PZS in PD Postojna, 1987. ◉

Marjanu Kešiču - Belaču

*Preboden
in nem*

*oblak se spustil je med skale,
se tam razpršil v tisoč kapljic
in suhe skale
so hlastale,
hoteč jih vjeti,
da bodo še živele,
da treba jim ne bo umreti,
da kljubovale bodo še veselo,
ko sonce moč bo svojo imelo.*

*A kapljice si iščejo brežin
do svojih korenin,
da vse krog njih bo oživelo.
Saj skala mrtva je, ne rabi vode.
Drevesa, rože pa veselo
Razpirajo, odpirajo vse svoje vhode.
Le en samcat vhod se je zaprl,
ker nič več ne rabi vode.*

*Če vprašate: Zakaj
se več ne bo odprl?
Odmevov sto odmeva zdaj:
Belač je umrl ... Belač je umrl ...*

Zvonko Čemažar

Mož, ki se vedno vrne (gora ni hotela)

*Nič kolikokrat noč me je objela,
ko skoz gozdove hitel sem med skale;
kar nekajkrat moči so me izdale,
nič kolikokrat gora ni hotela.*

*Bile nevihte so, za strelo strela,
ko da bi proti meni zarotilo
nebo in zemlja se, da b' me zdrobilo,
a gora nikdar tega ni hotela.*

*Bili so dnevi sonca in jasnine,
bile noči spokojne in srebrne,
svetile zvezde so tja dol v doline.*

*A bile so noči prav vražje črne
in vedel sem, da tudi to vse mine,
bil mož sem, ki se vedno z gore vrne.*

Zvonko Čemažar

Opomba: »Mož, ki se vedno vrne« so besede znane slovenskega alpinista in gorskega reševalca Franceta Zupana o avtorju pesmi.